

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **CZECH PLASTIC PRODUCTION, s.r.o.**, se sídlem Rudé armády 639/25, Karviná-Hranice, zastoupeného VORLÍČKOVÁ PARTNERS s.r.o., se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 11.9.2012 č.j. 2974/12-1500-800278, ve věci úroku z neoprávněného jednání správce daně,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 na Odvolací finanční ředitelství – dále jen žalovaný), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Karvině ze dne 1.3.2012 č.j. 21843/12/367910800461, jímž nebylo vyhověno žalobcově žádosti podle § 254 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád).

Žalobce namítl, že předmětem sporu mezi ním a žalovaným je výklad § 254 odst. 1 daňového řádu. Mezi stranami není sporu o tom, že došlo ke změně rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti. Žalobce je však přesvědčen, že základnou pro úrok z neoprávněného jednání je celá částka daně, kterou na základě změněného rozhodnutí uhradil, kdežto žalovaný zastává názor, že touto základnou je v případě změny rozhodnutí o stanovení daně pouze částka rozdílu, o který bylo původní rozhodnutí změněno. Ust. § 254 daňového řádu je specifickým sankčním mechanismem, přiznávajícím určitou finanční náhradu daňovým subjektům, které byly zasaženy nezákonným rozhodnutím daňových orgánů. Výši náhrady zákon odvozuje od výše daně, která byla na základě nezákonného rozhodnutí uhrazena. Nerozlišuje přitom mezi situací, kdy bylo rozhodnutí zrušeno či pouze změněno. Tento názor podporuje podle žalobce i odborná literatura (žalobce citoval z Daňového řádu. Komentář. 2011, str. 1473).

Žalovaný ve vyjádření setrval na názoru, že v případě změny rozhodnutí o stanovení daně náleží daňovému subjektu úrok pouze z rozdílu, o který bylo původní rozhodnutí změněno, a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci byl v souvislosti se změnou daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 a 2009 vrácen přeplatek na dani a na základě žádosti žalobce také připsán úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 198.118,- Kč. Žalobce nesouhlasil s částkou úroků a požádal o vrácení zbývajících částky úroků, správcem daně byla žádost zamítnuta a odvolání žalobce bylo zamítnuto s odůvodněním, že žalobci nenáleží úrok z celé jím zaplacené částky, ale pouze z rozdílu, o který byla původní rozhodnutí správce daně změněna.

Podle § 254 odst. 1 daňového řádu, dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.

Soudy rozhodující ve správním soudnictví judikují konstantně a dlouhodobě, že jazykový výklad je pouhým prvotním přiblížením se k aplikované právní normě - otrocké následování doslovného znění zákona nemá v moderním právním státě opodstatnění. Ideální zákonodárce, který by upravit jasně, srozumitelně a bezrozporně veškeré právem regulované vztahy, je fikcí. V každodenní realitě jsou soudy (vedeny imperativem zákazu odepření spravedlnosti) nuceny vykládat právní normy vyznačující se vágností a neúplností a hledat rozumná řešení tam, kde právní normy mlčí nebo jsou v ostrém konfliktu. Z těchto hledisek je zřejmé, že jazykový výklad právní normy „*[j]e pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity.*“ (viz poprvé nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publ. pod č. 30/1998 Sb., též <http://nalus.usoud.cz>). Výklad právní normy by tedy měl být průnikem a vyvážením jednotlivých výkladových metod – vedle metody jazykové též metody systematické, historické, teleologické, logické, srovnání v právu aj. (citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2009 č.j. 1 As 31/2009-81, www.nssoud.cz).

Na první pohled by ust. § 254 odst. 1 daňového řádu mohlo snad svádět k výkladu zvolenému žalobcem. Nelze však pominout účel daného ustanovení a logiku při jeho výkladu. Pokud bylo rozhodnutí správce daně shledáno nezákonným pouze v určité, konkrétně číselně vyjádřitelné části, znamená to mj., že ve zbývajících částech bylo shledáno zákonným. Pak neexistuje žádný racionální důvod, aby se sankce týkala i zákonné části onoho původního rozhodnutí (srov. též nadpis § 254 : Úrok z neoprávněného jednání správce daně). Bylo-li rozhodnutí o stanovení daně změněno, náleží daňovému subjektu úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu pouze z rozdílu, o který bylo původní rozhodnutí změněno.

Pokud žalobce argumentoval příkladem uvedeným v literatuře, je třeba poznamenat, že tento příklad se výslovně zabývá zrušením rozhodnutí (= nezákonnost celého rozhodnutí), nikoli jeho změnou, takže tento příklad není příležitý na žalobcovu situaci.

Krajský soud se tedy shoduje s právním názorem žalovaného, a proto žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu náklady převyšující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 11. června 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu